

deres Gaver blive uddelte, eller ogsaa at de rent privat give, hvad de mene, de kunne undvære. Hvis man var gaaet den Vej, som der først her i Landssthinget havde været Tale om, nemlig at lade de Fattiges Kasser bestyres dels af Præsten som Repræsentant for den kirkelige Indtægt, de modtage, og dels gennem Valg af den Del af et Sogns Befolkning, som f. Ex. i Forveien havde tegnet sig for et vist Bidrag for næste Aar til de Fattiges Kasse, og man saa havde holdt hele denne Historie udenfor det offentlige Fattigvæsen, tror jeg, at man havde faaet helt andre Midler ind, og saa kunde der maaske, som det ærede Medlem sagde, være Tale om en Organisation af denne frivillige Fattighjælp. Naar Forholdet var saaledes, kunde der heller ikke være Noget i Veien for, og i alt Fald skulde jeg ikke paa nogen Maade have modsat mig, at de Kvinder, der ydede Hjælp paa denne Maade, fik et saadant offentligt Stempel, ved at de gennem en Lovbestemmelse kunde blive valgte til Bestyrere af de Fattiges Kasse, men som det nu er, ser jeg i alt Fald ikke, at der hjælpes det Allerringeste paa de „Fattiges Kasse“s Fremtid og den gode Virkning, som man kunde ønske, den skulde have, ved det Forslag, som de ærede Medlemmer have stillet, jeg tror det i alt Fald ikke. Vige saa lidt som det ærede Medlem har jeg egentlig for Diebliffet nogen Grund til at gaa ind paa mulige Tanker om den fremtidige Organisation af denne Kasse i Anledning af dette Forslag, eftersom det jo synes, at det høie Thing ikke har i Sinde at behandle det videre for Diebliffet.

Ovesen: Efter det Indtrik, jeg har faaet af, hvad der hidtil er blevet sagt i denne Sag, forekommer det mig, at der ikke er noget Haab om, at der vil komme noget videre praktisk Udbytte af at forlænge Forhandlingerne, og jeg skal derfor, hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, indskrænke mig til at erklære, at jeg for min Part ganske villiger Tanken i det, og med Glæde skulde se Forslaget blive ophøjet til Lov. Jeg kan ikke se, ikke tænke mig Muligheden af, at det paa nogetomhelst Punkt eller nogetomhelst Sted vil kunne foraarsage nogen Skade, hvorimod jeg meget gjerne tror, at det vil kunne gjøre adskilligt Gavn paa mange Steder. Derimod er der en Uttring, som det ærede Medlem for 1ste Areds (Bloug) kom med, som forundrede mig og gjorde mig ondt. Han sagde nemlig, at han var i Tvivl om, hvorvidt det egentlig var værd at gjøre noget videre for at støtte hele denne Indretning, der kaldes de Fat-

tiges Kasse, og efter de Udtalelser, vi hørte af den høitærede Kirkeminister, synes han jo ogsaa at være af den Mening, at denne Indretning egentlig ikke har nogen Fremtid for sig. Jeg er i det Stykke af fuldstændig modsat Mening, da min Erfaring har fastsættet at der igennem denne Indretning ikke blot kan gjøres, men er blevet gjort saare meget godt paa sine Steder. Jeg bor i en af de Egne af Landet, hvor der, saa vidt jeg veed, ydes af Kommunekassen de største Tilskud til disse Kasser. Jeg kan slet ikke forstaa den høitærede Ministers Betænkkelighed ved, at Sogneraadene paa sine Steder blandt andre Grunde have ydet disse Tilskud, fordi de derigennem ville lette den offentlige Fattigbyrde. Det kan ikke være Noget heller ikke den høitærede Minister ubekjendt, at Fattigbyrden paa sine Steder er ved at voge Befolkningen over Hovedet. Jeg kan derfor ikke se det mindste Uberettigede i, at man prøver saa vidt muligt at gjøre disse Byrder saa smaa, som det kan lade sig gjøre. Det er en Kjendsgjerning, i alt Fald saa vidt min Erfaring gaar, at saa længe man hjælper Smaafolk ad Frivillighedens Vej, uden at de komme ind under det offentlige Fattigvæsen, hjælpe de sig i Reglen med meget Mindre, end naar de ligefrem komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Det er en Kjendsgjerning, at Folk her i Verden kunne nøies med og hjælpe sig med lidt, men Noget skal der altid til, hvorimod, naar de først komme frem paa det offentlige Fattigvæsen, er det, saa vidt min Erfaring gaar, gjerne saadan, at saa har man slet ingen Betænkkelighed ved at gjøre alle de Krav, man tror at kunne faae gennemført. Jeg har kjendt Kommuner, hvor der i Løbet af de sidste 10 til 15 Aar saa godt som ikke er kommen en eneste Familie over paa det offentlige Fattigvæsen. Jeg skulde tage meget feil, dersom ikke netop en af Grundene dertil var, at Fattigtaxserne i disse Kommuner havde meget betydelige Midler at hjælpe med. Naar det ærede 6te Medlem for 1ste Areds (Bloug) blandt andre Anter mod de Fattiges Kasses Bestyrelser ogsaa havde den, at han troede, at Præsterne de fleste Steder vare bleve satte ud af Bestyrelsen, tror jeg, at det ærede Medlem tager feil. Saa vidt mit Kjendskab til de Forhold gaar, er det gjerne saadan, at hvor Præsten ønsker at være i Bestyrelsen, vælger man ham ind i den. Jeg kjender mange Steder, hvor Præsten staar i et særdeles godt Forhold baade til Fattigvæsenet og til Folk i det hele Sogn, hvor han netop ikke ønsker at være Medlem af Kассens Bestyrelse, men netop ønsker at staa